

Na Ukrajinu není čas se vrtět

NI nationalinterest.org/feature/its-no-time-go-wobbly-ukraine-207042

24. října 2023

V srpnu 1990, když tehdejší prezident George HW Bush zvažoval, zda by Spojené státy měly vyslat vojáky, aby vyhostily Irák z Kuvajtu, britská premiérka Margaret Thatcherová na něj naléhala s upřímností, díky které se stala nezapomenutelnou: „Není čas se vrtět. “

Většině pozorovatelů je nyní zřejmé, že válka mezi Ruskem a Ukrajinou bude pokračovat po neurčitou dobu s malou pravděpodobností rozhodujícího vítězství jedné či druhé strany. Jak rostou náklady na válku v krvi a pokladech, zvyšuje se také pravděpodobnost „zakolísání“ ze strany politických vůdců v členských zemích NATO, včetně Washingtonu. Již ve Spojených státech někteří členové Kongresu , mediální komentátoři a výzkumní analytici zpochybňují význam amerického závazku vůči Ukrajině nebo rostoucí náklady na zbraně a další prostředky podpory.

Někteří skeptici omezili svou kritiku na volbu strategie a taktiky současné administrativy, přičemž tvrdili, že v zásadě podporují ukrajinskou sebeobranu. Jiné jsou rozsáhlejší a zpochybňují motivy americké podpory sebeobrany Ukrajiny. V posledně uvedené kritice je zahrnut argument, že válka je ve skutečnosti o znovuočlenění NATO jako nepostradatelné politicko-vojenské velmoci, jak tomu bylo v dobách studené války, než se NATO rozptýlilo misemi „mimo tuto oblast“, jako byl Afghánistán. . Jiní ukrajinskí skeptici podezřívají Bidenovu administrativu a její příznivce z použití zástupné války na Ukrajině k zasazení rozhodujícího úderu proti ruskému prezidentovi Vladimíru Putinovi, možná včetně trapného vojenského neúspěchu, který by mohl vést ke změně režimu v Rusku .

Mnoho Američanů je na základě našich zkušeností od vietnamské války až po takzvané „věčné války“ v Iráku a Afghánistánu pochopitelně znepokojeno náklady, trváním a očekávaným koncem závazků USA a spojeneckého NATO vůči Ukrajině. Ačkoli americké jednotky nebyly oddány boji na Ukrajině, americký vojenský a civilní poradní personál podporuje ukrajinské válečné úsilí a Spojené státy nesou mezi členy NATO největší podíl na nákladech na vyspělou vojenskou techniku a další požadavky na špičkové konvenční technologie. válčení.

Kromě toho je pochopitelně obtížné sledovat nesčetné stránky tohoto druhu války, a to jak na bojišti, tak mimo něj, i pro závislé na televizních zpravodajských sítích. Konflikt kombinuje konvenční a nekonvenční válčení, včetně speciálních operací (sabotéři a partyzánští bojovníci), politického válčení různého druhu a rozsáhlého využití technologie 21. století (drony a kybernetická válka) spolu s bojovými zápasy, které připomínají střetnutí z druhé světové války. (opravdu někdy na stejném terénu se bojovalo na východní frontě v letech 1941 až 1945). Další složitost přidává rozšíření bojů na vzdušné a námořní oblasti pro podporu pozemních operací nebo pro jiné účely.

Dalším aspektem války, který mate některé Američany, jsou obvinění z korupce vůči ukrajinskému prezidentovi Volodymyru Zelenskému a ukrajinským politikům obecně. Důsledkem je, že režim v Kyjevě nemusí stát za obranu, pokud je jeho verze demokracie lehká na integritu a odpovědnost. Na druhou stranu, spojenci přicházejí ve všech variantách a někteří možná nikdy nesplní americké demokratické standardy (jak vidíme my). Aliance ve válečných dobách podléhají disciplíně nezbytnosti a také apelu na lidovou suverenitu. Spojené státy a Sovětský svaz bojovaly ve druhé světové válce jako spojenci. Po válce upadli na dalších pětadvaceti letech do opozice. Geostrategie často mění rozložení koulí na kulečnickém stole mezinárodní politiky, bez ohledu na politické spřízněnosti.

Pro kontrapunkt je zde kritika rozšiřování USA a NATO po studené válce od profesora Johna Mearsheimera a dalších, kteří tvrdí, že rozšíření NATO po studené válce bylo nebezpečným manévrem, který nevyhnutelně vzbudil podezření Ruska. Z ruské perspektivy je v této analýze něco pravdy, ale argument je náchylný k přehánění. Na rozdíl od ruských obav a Putinovy rétoriky nebylo rozšíření NATO nutně totéž jako vojenské obklíčení NATO nebo avanturismus. NATO bylo a zůstává aliancí demokratických států, jejichž vojenským cílem je stabilita a odstrašení, nikoli preventivní válka proti Rusku. Historická historie nájezdníků z Ruska není působivě příznivá: Karel XII. Švédský, Napoleon a Hitler našli porážku v rozlehlosti Ruska. Putinův odpor k NATO není založen na realistických obavách z vojenského útoku, ale na jeho vlastních ambicích překreslit mapu Evropy ve prospěch Ruska. Autokraté, jako Putin, často zveličují obavy ze zahraniční intervence, aby podpořili své režimy na domácí frontě.

Dalším možným protipólem k politickým debatám USA o amerických závazcích vůči Ukrajině je obava, zda Spojené státy dokážou udržet odstrašení a obranu v Evropě a zároveň udržet ve vzduchu jiné vojenské a bezpečnostní koule. Útok Hamasu proti Izraeli dne 7. října 2023 okamžitě zapojil americké diplomatické, vojenské a humanitární úsilí o podporu našeho nejsilnějšího spojence na Blízkém východě, přičemž naléhal na zdrženlivost a pracoval na dodání humanitární pomoci k řešení zoufalých potřeb Izraelců i Palestinců. . Válka mezi Izraelem a Hamasem má potenciál pro horizontální eskalaci (je zapojeno více státních či nestátních aktérů) a vertikální eskalaci (ničivější a delší boje než dosud). Kromě bojů na Blízkém východě musí Spojené státy také udržovat diplomatickou angažovanost a vojenské odstrašení vůči Číně a jejímu vyhrožování Tchaj-wanu. Pokračující hromadění a testování severokorejských jaderných zbraní také poskytuje další rozptýlení v Asii.

Bez ohledu na dříve citované důvodné obavy některých Američanů ohledně závazků USA vůči Ukrajině a možného rozptýlení, argumenty pro podporu NATO pro Ukrajinu proti Rusku zůstávají silné. NATO brání mír a bezpečnost v Evropě před snahou o násilnou změnu územních státních hranic v měřítku, jaké nebylo od roku 1945. Pro mezinárodní řád založený na pravidlech i pro Ukrajinu je konflikt existenční. Pokud jde o to, zda Spojené státy dokážou zvládnout více než jednu globální krizi nebo výzvu současně, odpověď zní ano, za předpokladu, že politické vedení a vojenská výkonnost se postaví k výzvám složitosti jednadvacátého století.

Otázkou pro Američany je definovat naše politické a vojenské cíle ve vztahu k tomuto konfliktu a také strategii, která je spojuje. Putinův cíl je dostatečně jasný: Evropa zabalená ve smršťovací fólii uvnitř *matrjošky*, posilující jeho odkaz a mocenskou moc. Musíme zajistit, aby byl jasný i náš cíl zabránit tomu, aby se tak stalo.

Lawrence J. Korb je vedoucím pracovníkem společnosti American Progress. Dříve Dr. Korb sloužil jako náměstek ministra obrany (pracovní síly, rezervy, instalace a logistika) v letech 1981 až 1985.

Stephen J. Cimbala je významný profesor politologie na Penn State Brandywine, člen fakulty amerických studií a autor mnoha knih a článků v oblasti mezinárodních bezpečnostních studií, obranné politiky, jaderných zbraní a kontroly zbrojení, zpravodajství a další obory.

Obrázek: Shutterstock.